

rit qui mouetur. quādo cūq; ergo illud substantiuum ponitur apud re-
latiuum qui. quod poni debet apud is ille. et hic tunc fit ibi regula hu-
ius tertius. ut. Quam urbem statuo illa vestra est. Quam sermonem quem
distis is verus est. Ista sunt orōes latinae. sed si dico. Sermonem quem
vos audistis verus habet. Urbem quam statuo vā est minus latinae
loquor. Sic et istae orōes. Quas ad me dedisti lras. haec admodum mi-
hi gratæ fuerunt. sunt latinae orōes. Sed hasq; ad me dedisti lras mihi
gratæ fuerunt. nō est satis latina. sed et hæc. Sermonem quē vos au-
distis verus habet. Populo ut placerent quas fecisset fabulas est la-
tina. Et licet nobis his vti. Quas ad me dedisti lras fuerunt mihi gratæ. et sic
de similibus. Urbem quem statuo vā est. Virgilius dicit. et ibi vsus
est sua licentia. Etiam ista oratio ē latina. Quibus hoib; tu inuides
eos ego diligo. id ē eos homines diligo. Item sicut fit per relatiuum
et suum antecedens sic etiam fit per demonstratiuum. ut tuo libro meus
prestantior ē talibus orationibus licet nobis vti. quare non indigent
excusatione. Item hæc oratio. Sub q̄ nunc recubas arboze virga su-
it ē latina orō. ut arbor sub q̄ nunc recubas fuit virga. vel ea arbor su-
it virga sub q̄ nunc recubas. et. Sed hæc non ē latina. Arboze sub q̄
recubas virga fuit. Si relatiuum pponeret substantiuo latina orō
esset sed q̄ pponitur subm tunc non ē latina. ut virgi pposuit subm.
Urbem quam statuo vā ē. et non pposuit relatiuum. q̄ potius volu-
it vti licentia sua q̄ ponere viciōsum verbum

¶ Sequitur textus

Inuenies iunctum possessiuo genitiuū.

Ut mea defunctæ da molliter ossa cubare

^{mei}
¶ Dicit q̄ genitiuus adiungitur saepe pronomini possessiuo posi-
to loco primitiu. ut mea defunctæ da molliter ossa cubare. Tuam ipsi
us animam pertransibit gladius doloris. Et hæc orationes non sunt
viciōsæ. et nos vtemur his orationibus et non alijs. ut dicemus meus
solius liber iacet in scholis et nō mei solius liber. Dea solius cā. mea
vnius causa. tua vnius causa. et nō mei vnius causa. tui vnius causa.
Item causa non pstruit cum gēis illis mei tui sui nri et vestri. sed ponit
tur cum possessiuo in simili casu. ut mea causa. tua causa. sua causa fe-
ci hoc. Nostra ipsorum causa dicemus quando loquimur de multis.
Liber meus legentis iacet in scholis. et non liber mei legentis. Sic ex-
audi vocem meam clamantis ad te iugiter. et non vocem mei. quia il-
le genitiuus mei non constituitur possessiuo. Tulit puer de latere meo
ancillæ dormientis. Nec dicitur hic liber est nostri ipsorum. sed hic est
noster ipsorum liber. vel liber est noster ipsorum. Non dicemus ille est
liber mei dormientis. sed meus dormientis. et non est ratio assignanda
nisi sola voluntas grammaticorum qui nō voluerunt istos genitiuos

Luan qui
es non ha
cruis mui
lius cōma
vius cañi
scit. lo p
la. sua cal
tur de mu
g gūne. E
centimo. q
cu de lat
secur. lo h
n dūre m
rano si qu
e. sūo ap

bñ dñ z non mei ipſius liber. Sic mea defuncte bñ molliter offa cuba
re. bñ dñ mulier moritura z non mei defuncte. Non em̄ mulier moritu
ra latine dicere p̄t. Da offa mei defuncte cubare molliter.

Sepe relatiuū pro p̄refertur ad ipſum

Ut mea ſcripta legis q̄ ſum ſubmotus ad hiſtz

Relatiū ſepe refert ad pronomen poſſeſſiui p̄m̄itiui loco poſitus
vt tu legis mea ſcripta q̄ ſum ſubmotus ad hiſtz. Tu vides ſociū me
um q̄ ſcribo. z dicimus ſociū meū pro ſociū mei. z ad illud poſſeſſiū
fit relatio. Itē duobz modis fit relatio ad poſſeſſiū. Qñq̄ fit ad poſ
ſeſſiū z ad ſubm̄. vt legis mea ſcripta q̄ ego ſcripſi. Qñq̄ fit ad poſ
ſeſſiū z ad ſubm̄. vt legis mea ſcripta q̄ ſum ſubmotus ad hiſtz. Scri
pta ſunt hec ad correptionē noſtrā in quos fines ſclōz deuenerit. Et
obſeruasti oēs ſemitas meas. q̄ qua ſi putredo ſumend⁹ ſum Itē nos
poſſumus hac relatione vti z debemus qz nō licet nobis illos ḡtos po
nere poſſeſſiue quare non mutabim⁹ poſſeſſiū in p̄m̄itiū. ſz vte
mur poſſeſſiue. non em̄ dicemus tu legis mei ſcripta q̄ ſum ſubmotus
ad hiſtz. Itē qñq̄ ad illos abtōs mea tua ſua nrā z vrā fit relatio per
hanc regulā. vt mea intereſt q̄ ſum in ſcholis. tua intereſt qui ſedes in
ſcholis.

Ponis ob id ſolum p̄cedens ſepe qd̄ inde

Certa relatio fit tua ſga tuus baculusq̄

Ipſa mihi vere p̄bent ſolacia vite.

Hic dñ q̄ añs ponit absolute. vt relatiū habeat locum veniendi in
p̄ſtructionē. vt ver z eſtate tu platinasti ea. Tua virga z tuus bacul⁹
ipſa me ſolata ſunt. Et fit hec abſolutio in oī caſu. vt ſi tuus is ve
niet. Ioannis fr̄is tui eius miſereor. Ioanni ei faueo. ioannē eum di
ligo. ioanne eo vtor. Itē ipſe qñ addit dictioni ſit q̄ alius non fecit. ſed
de ſe loquens nec alius ſuo noie fecit. vt ego ipſe hoc feci. i. nemo fecit h̄
noie meo. Poſteſt em̄ hec eſſe vera. ego hoc feci q̄uis iſta eſſet ſi ego
ipſe feci. qz ſi aliquis faceret noie meo poſſem adhuc dicere. ego feci h̄
ſed tunc eſt ſiñ dicere per ipſe dicendo. ego ipſe feci hoc. Addit etiam
ipſe relatiuo qui. vt zegerus ē qui ipſe hoc fecit. Et non coniungitur met
huic quod ē qui. z ergo dñ in textu ipſa me ſolata ſunt. vt Ioannes z
petrus ipſi allee comederunt. z nemo noie ipſoz. z ergo ſit bene dici q̄
ipſe demonſtratiuo z relatiuo adiſciſ. Nam ipſe neq̄ videtur demon
ſtratiuum nec relatiuū ē ſed vocatur appoſitiuū quia apponitur vtri
q̄. vt ego ipſe curro. Fortes ſcribit z iſipſe legit. Item antecedens ab
ſolutum a regente debet eſſe eiſdem caſus. ergo non recte dicitur Io
annem fratri tuo ei faueo. Contrarium reperitur in libro **Psalmozū**.

Dominus in celo sedes eius.

Ad yb um sepe vel adiectiua relatum

Inuenies fugis aut piger es mihi qd' pcul' absit

Hic dicitur sepe fit relatio ad verbum vel adiectiua vt tu fugis qd' absit mihi procul. tu es piger quod absit mihi pcul. Item relatiua quod refert verbum vel adiectiua ponitur in neutro gñe. qz subauditur infiniti uis. vt tu legis qd' petrus nuqz fecit. qd' supple legere. Item possum facere hac relatiuam p qd' vel p id qd' vt ioanes id qd' petrus nuqz voluit facere studet. Tullius Qui pture p'ditus est: qd' diuicia p'prium est hic suis rebus p'tentus est. qd' subaudi p'tentum esse. z est ibi figura parentesis dicta. i. interpositio. Item licet nobis hac relatiuam vti qd' exoner epl'as qñ fit relatio ad yb um vel ad adiectiua qre nō indiget tales orōnes excusantibus.

Pro sola voce supponit sepe relatum

Quamuis precedens supponit significando

Dat deus aureolam quod nomen habetur ab auro

Hic dicitur q' añs supponit sepe materialiter relatiua supponente personaliter. vt deus dat aureolam quod nomen descendit ab auro. ibi aureolam supponit significatiue. z relatiua quod supponit materialiter. Item aureola venit ab aureus a um gulden. sic aureolus a um est etiam adiectiuum. Aureola substantiue. teuf. een gulden croen. vt deus dat sanctis suis coronam aureolam zc. Quandoqz p' a'cedens loq'mur de rei. p' relatiua de uoie reyt iesum diligo q' interpretat saluator. Ioannem diligo q' sp' est in ore tuo. hoc est cuius nomen. zc. Noia em rep in ore sunt. Qñqz añs fit rem z relatiua cogitationem rei. vt diligo ioannem q' sp' est in corde meo. h' est cuius cogitatio. zc. Dat d's aureolam qd' ab auro deriuat. hoc ē cuius nomen. zc.

Estqz relatiuis precedens materiale

Nomen equirea nobis placet illa videre.

Relatiuum stat qñqz significatiue z añs materialiter. vt nomen equirea sic nobis placet illa videre. Iesus interpretatur saluator. quia mundus per eum saluatus ē. ibi iesus supponit materialiter. qz Qñqz interpretatur passiue captum additur alicui nomini. tunc illud nomen supponit materialiter. vt iesus interpretatur saluator. id est iesus exponitur per hoc nomen saluator. Ille interpretatur q' vertit vñā

linguam in aliam. et illa vocabula etiam dñr interpretari et ideo est ge-
neris cōis. qz qñ dicimus hieronymus ē interpretatus bibliam tūc in-
terpretatus ē capitur actiue. Sed iesus interpretat saluator. ibi capitur
passiue. Item hęc orōes non sunt viciōsę. bñ em licet nobis hīs vti. q/
re non indigent excusatione

Sepe relatiū permutat significatum:

Sunt dñm que nos fecere manus crucifixe

¶ Hic dñt qz relatiū sępe mutat significatū sūt antecedentis. i. relatiū et
suūm añs sępe stant p diuersis significatis. vt manus dñi sunt crucifi-
xę quę fecere nos. Qñ enim añs est æquocum hoc ē nomen ambigu-
um. tunc añs p̄t stare p vno significato. et relatiuum p̄t idum referre
pro alio significato. vt manus est æquocum. et ergo cum dñt manus dñi
sunt crucifixę ibi stat pro manibz carnalibz q fecere nos pro manibus
diuinis. **Tullius.** Tactus ē fulmine romul⁹ qui hanc urbem p̄didit.
Ibi romulus supponit p simulachro teutonice voer een beelde. et rela-
tiuum refert ipsum p re significata per simulachz. Qñ enim añs stat
pro imagine. et relatiū pro re viua tunc hęc regula hz locum. Qñ etiā
añs stat pro re mortua et relatiū pro re viua fit hęc regula. qz qñcunqz
nomen fit rem viua et rem mortua tunc est æquiuocatio. vt iohannes
requisit nunc in coemiterio q heri ambulauit in platea. ibi iohānes stat
pro re mortua et relatiuum refert ipsum pro viuo hoie. **Coemiterium**
em̄ fit een slaepstede der doden. Et hęc orōes non sunt viciōsę. qre non
indigent excusationibus.

Et numez mutat hoīem diuina potestas

Plasmat eosqz marem factor creat et mulierē

¶ Hic dicit qz relatiū et suūm antecedens sunt diuersoz numeroz
sępe. vt hominem diuina potestas plasmat. et istud sumptum est ex bi-
blia vbi dicitur. Formauit deus hominem de limo terrę masculum et
femīnam creauit eos. ibi antecedens est singularis numeri et relatiū
est pluralis numeri. et ergo potius habet hic locum illa regula. **Ponīs**
ob id casum. et. vt petrum et paulum tu diligis eos. Et inueniuntur
multę tales orationes in quibus antecedens et relatiuum sunt diuer-
sorum numerorum. Quando enim antecedens est nomen collectiuium
tunc ad illos fiet relatio in plurali numero per relatiū pluralis nu-
meri. Et dicitur in **Genesi.** Masculum et femīnā creauit eos. et non
eum. quia si dixisset eum intelligeretur q creasset hominē hermophro-
ditum. Non ergo dixit eum ne crederetur primus homo fuisse hermo-
phoditus

¶ Sequitur textus